El futbol enganxa a Peralada

Arnau Sala admet que al seu equip se li ha penjat l'"etiqueta" de favorit però assegura que "els jugadors ni hi pensen; juguen i gaudeixen"

El futbol enganxa a Peralada

CARLES ROSELL | PERALADA

Amb prou feines arriba als 2.000 habitants, però Peralada ja fa temps que per a la gran majoria hi té un lloc reconegut al mapa. Amb vins i caves que es reparteixen premis i elogis arreu, i també un Festival que perdura des de fa tres dècades. Qui sap, si d'aquí ben poc, el futbol també hi sigui un reclam. De moment, s'hi han posat els ingredients i la cosa comença a fer xup-xup. El club del poble vivia aquest estiu un dels moments més importants de la seva centenària història i els fruits es comencen a collir. Al juliol, es signava un conveni de filiació amb el Girona FC que, de portes a fora, ha fet donar al primer equip i també a l'entitat un salt qualitatiu. Però per dins, la història tampoc ha canviat massa. Els jugadors no són els mateixos i els resultats, amb una de les millors arrencades de lliga que es recorden, tampoc. Ara bé, el dia a dia el segueixen portant la mitja dotzena de persones de sempre. Cap d'ells és professional, ni hi poden dedicar les 24 hores. Es reparteixen les feines com poden i intenten que futbolistes i el cos tècnic s'hi sentin com a casa. Perquè el Peralada, el mateix que lidera amb mà de ferro el seu grup de Tercera, el que meravella a base de bon futbol i uns resultats envejables, segueix sent aquell club humil i familiar que reuneix a 300, 400 o com a molt 500 persones al Municipal cada dues setmanes. Això sí: amb un present idíl·lic i un futur prometedor.

"Ja era hora que, després de tant patir, es pugui gaudir de bon futbol". És el discurs que més es repeteix a tocar de gespa, allà on realment es respira el futbol. Els aficionats de tota la vida, els que les han passat magres però els que també han celebrat victòries i ascensos, coincideixen en afirmar que feia "molt de temps" que al Peralada no es veia tan bon futbol. Algun d'ells va més enllà d'una dècada, amb aquell equip de Raül Agné que va fregar la promoció d'ascens a Segona B. "Allò era un equipàs. Però aquests també ho són", s'hi afegeix una veu. Ho pot dir en Joan, en Sebastià o qualsevol que durant els últims anys hagi tret el cap pel camp. El que tothom té clar és que la "clau" ha estat afiliar-se amb el Girona FC. "El que ha passat és que s'ha canviat l'equip de dalt a baix i ara no conec a ningú. Només en Keita...", se sent. Del temor o la possible incertesa que es va viure a l'estiu, amb la plantilla canviada de dalt a baix en unes setmanes frenètiques de treball, s'ha passat a la tranquil·litat dels bons resultats. Però sense eufòria. "Tot el que puja, acaba baixant", diu algun altre aficionat més realista, que no vol embalar-se massa abans d'hora.

És la veu del soci; el que ha mamat futbol a Peralada des de fa anys i que ara veu que alguna cosa ha canviat. Però ningú vol mirar més enllà, ni parlar de Segona B ni res per l'estil. Començant per Josep Isern, el president, acompanyat ahir a la improvisada llotja del Municipal per Delfí Geli, mandatari del Girona FC. Ell és el primer en admetre que als últims mesos s'ha viscut un "canvi radical" a l'entitat gràcies a l'estreta relació que ara els lliga amb Montilivi. "Ha estat clau. No només per al club. La gent també està enganxada i el poble se'n pot veure beneficiat. Ha estat una bomba per a tots nosaltres", reflexiona.

Aquesta bomba, per a més d'un soci i aficionat ha significat la supervivència del club. No ho pensa així Isern, qui no amaga però que comptar amb l'ajuda del Girona FC ha canviat les coses substancialment. "Som un club molt modest i petit, però sempre hem estat orgullosos. A l'estiu, després d'haver viscut un any bastant complicat, ja havíem parlat amb l'Arnau (Sala) per fer l'equip d'aquesta temporada". Va ser llavors quan les converses que fins no feia massa s'havien establert amb Montilivi van arribar a bon port. A partir de llavors, la història la coneix tothom. Plantilla nova i una arrencada per somiar: 9 victòries i 1 empat; 28 punts de 30 possibles; a 11 punts del cinquè classificat. I també bon futbol. Això ha cridat l'atenció. Als de fora, que ja es miren el Peralada com a rival amb més respecte. Però també al poble i rodalies. "Potser ve una mica més de gent al camp que no abans. Sobretot quan ens visita algun equip de la província, aquest any que n'hi ha tants. Solem tenir un públic fidel però ara ha canviat la seva actitud. Ja no ve per patir, com fins ara, sinó que veiem bon futbol i la seva mentalitat és guanyadora", explica Isern.

Nova plantilla, excel·lents resultats, filiació amb un club gran, expectatives ambicioses, un xic més d'aficionats i un lleuger canvi de mentalitat. Però a Peralada, un dia de partit és la història de sempre. Sense torns a l'entrada, ni escorcolls exhaustius a les bosses de mà i motxilles dels aficionats. Es ven alcohol al bar, un indret més que concorregut, amb els aficionats i socis de sempre que la fan petar. El marcador és manual i no hi ha cronòmetre; tampoc cal i ningú el troba a faltar. El públic, més heterogeni que mai. Familiars, amics, gent del poble i molts nanos del futbol base. Alguna samarreta del Peralada a la graderia hi posa el color. Una munió de trofeus, banderoles i un faristol vesteixen la improvisada sala de premsa. No hi ha els luxes de Champions, però tampoc cal. El tracte, des del responsable de la porta d'entrada, fins al president, és proper. Familiar. Com ho ha estat sempre. L'únic, és que ara els resultats són espectaculars. Millor que mai. I les aspiracions, enormes.

Font del document:
http://www.emporda.info/esports/2016/10/16/futbol-enganxa-peralada/332583.html?utm_source=rss